

Lipcsei Márta

Hajnali gondolatok

1

szeretnénk megszabadulni magunktól, volt és mostani énüktől
tanulságos történeteket próbálunk kitalálni
szalmaszállakon lengenek az otthonról hozott beidegződéseink
sóhajtásként hosszú mondatok születnek
szeretnénk megfeledkezni az érzelemszegény világról
hogy a lélek szárnyacsapásaival, a kapkodó jelenből
sikerüljön képzelt vágyvilágunkba, ha rövid időre is átröppenni.

2

az ember olyan, mint valamiféle sugárzó anyag
lehet, hogy gyógyít, de lehet, hogy rombol
befolyásolják a pletykák, az indulatok
a túlzott szeretet, a célzott rosszindulatok
míg végül a saját tükrebe vetített
képzeltbeli jó ember tulajdonságaival
más dimenzióból figyelve magát
illeszkedik bele az emberi hangyabolyba

3

a múlt mesés képeire emlékezünk
egyre feleslegesebbnek érezzük magunkat
járkálunk az élet berendezetlen szobáiban
elcsodálkozunk a tele kukák tartalmán
ha még érdekelnek a most érkezett áruk raktárai
keresgélünk, hátha sikerül siléceket találni
melyek segítenek majd a jövő völgyébe lesiklani

4

mintha az állapotok pokolbéli dala szűrődne a földi felszínre
éjszakai fények fénylenek, s a nappal térfogata egyre szűkebb
a csönd csőréből bensőnkben isteni parancsok bögnek
kissé pihenni kell, az öregségnek kevés az ideje
az álom szemhéjára nem jön álom, csak ropjuk a haláltáncot
s ha a hallgatás fennakad a halál ajkán, a tudat súlytalansági állapota
a világ ugráló kötelén próbál még mozgásban tartani.

5

az élet ruháit már szétszórtuk, az üres zsákok száma egyre több
újra megtölteni már nincs erőnk, az élet bécsi szeleteit sörrel öblítjük
fogaink között a vers fogpiszkálóival vájkálunk
hogy az odaszorult élethús maradékait kipiszkáljuk

6

az életből kifelé haladva
hátrálunk, a jövő nyíló ablakaira
tekingetve, tavaszi szirmokkal hintett
utakra emlékezve, az élet fonákságait búcsúztatva
tálcán visszük a felhalmozott fogásokat
emlékezetünkben képet képre halmozva
az éntudat túlzásait levetkőzve
tartunk ki a végső pillanatig

7

nem könnyű meghalni
hadakozni kell a tüdőddel, a szívvel,
a májjal, na és ott vannak még a beleid
de legjobban a csontjaid fájnak

Gyermeki gondolatok

Félrehúdom függönyöm
Bárki szobámba lát
Nézek én is kifelé
Látom változik a világ

Hideg tavasz bandukol
Az enyhe tél után
Ereinkben megfagy a kor
Hóhullámok délben, délután

A csend zugaiban
Szívem még dobog
Csodálkoznak ezen
égi angyalok

Pataki István

a múzsa tisztelete

megsimogattad reggel kezemet
hogy pucolhatnék ma foghagyma gerezedet

csapás

úgy áldanám én
a féltőn szeretőt
ha rám mérne még
hét szűk esendőt

digis

látom
szép hölgyem
szereti verseim a neten
ám mit alkothatnánk
mi ketten
ha bekötném onlajn
verset se kén'
írjon
én is meglájkolnám

éhgymorra

– reggeli párbeszéd
– ó, ezek a frontok a frontok,
jól aludtam, de olyan nyomott vagyok...
(mondtad mikor vártalak)
– be kár, hogy nem általam
mert mennyire más
mennyire más
volna a fronthatás

i(l)domos

mint forrón
kemencéből
kivett cipón
a durcát
gyermeki örömmel
majszolnám
ropogós idomát
s mint habzó friss tejbe
nyálamba aprítanám

jutalomjáték

fizetem
még mindig fizetem
a rám szabott hadisarcot
(másfélszáz versből mi hasznod?)
veszek hát neked
veszek négy szobasarkot

az egyikben
mintha tengeri szemem
térdepelsz ígéreteiden
melletted a bamba
franciasalátát eszik
táskádban kotoz
kabarét néz
te lázasan zokogsz

a másikban „a másik” ásít
aki mint én „olyan aranyos”
és mondjuk tyúkokat tojóz

a negyedikben
veled szemben
mint akit szemmel vernek
ordít egy meg nem született gyermek

én meg fenn
mintha a plafonon
nyulakat ugratok ki a bokorból

(díszlet: középen egy kupac elszáradt rózsa
fölötte mintha isten lába lógna
zenei aláfestés: az ajtó helyén
mint küszöbbe döfött tör
álldogál egy iguána kinézetű buszsofőr
burrogtat „ropogtat” recsegtet
sziszeg és békát brekegtet)

libatömés

– rusztikus élmény, melyet urbánusoknak is ajánlok

gúnár hiányában
a tojó csak gágog gágog
rágja a deszkakerítést
a meszelt falra ráront
s fecser könnyű vérrel
a libanc gúnár nélkül
csak időt fecsére

ám fiatal gazdasszonya
villámgyors mozdulattal
nyakához kap
s gömbölyű
combjai közül
ível a libanyak
egyik kezével tömi
az áztatott tengerit szájba
másikkal markolja lágyan
szemével is hat rá
mintha simogatná
majd szorítja
fentről lefelé
csuklóját mozgatja
hogy tévútra
ne menjen
a drága abrak
ne sérüljön a kedves libanyak
s tömött garatja
(csuklóját majd éjjelre borogatja)
aztán itatja itatja
vele a vizet
s hallja hogy valahol
egy éhes gúnár
rájuk sziszeg

*nagymerev nem búcsúzik

csak ült réveteg
fátyolosan bámult nagymerev
sátrában agg oldalborda
sátra előtt aszott tehéncsorda
egyik cseber másik veder
eljött az idő mormogta
s karján a kerecsennel
nekivágott az utolsó útnak
övén megannyi skalppal
az örhegy-tetőre talpalt
s mint ki magára talált
üldögélt várva a halált
ám hirtelen
a nagyszellem
nagyot nagyot szellentett
ébredj nagymerev
táguljon pupillád
ne az eget nézd
a völgyben az őzgidát

ó nagy szellem
hangom megremeg
mint alatt az őz
köszönöm a varázst
marasztal meggyőz
én az örök vadász
az őzek örök őre
nem mehetek még
az örök vadászmezőkre
halld hálaadó imám
hogy küldéd a gidát
s áldanak még téged
az örök küldőt
a tőlem távozó ünők

**A kuyonok utolsó főnöke*

Konczek József

Virágnyelv

Mottó: A jelenet, amelyet nem hagyott eljátszani a leányotthonban az igazgató elvtárs, bár a lányok nagyon élvezték volna.

- ...kedves hölgy, megengedi nekem, hogy átnyújtsam önnek ezt a virágbokrétát?
- ...miféle krétát, uram?
- ...ó, nem, nem, hanem ezt a bokrétát...
- ...ah, de hiszen ez nem is bokréta, hanem egész bokorréta, az, bokor. De mi az a réta? Vagy netán répa? Esetleg Gréta? De hiszen valóban vannak itt sokan, a barátnőm is Gréta...
- ...ezeket én önnek adom, ezek az ön virágai.
- ...enyémek? Enyém ez a pompás kardvirág? De jól áll. S itt, ez a kis fenyőág! Valószínűleg Pinea...
- ...igen, s itt is ez az illatos nőszirmom...
- ...ó, az enyém?
- ...ez az ön nőszirma...
- ...ez pedig az én pineám... s tetszik önnek?
- ...nagyon szeretem a nőszirmot... meg a pineát...
- ...és a pineát?
- ...nagyon...
- ...nagyon?
- ...ó, én úgy szeretem belélegezni az illatát...
- ...és a pineát is?
- ...azt is nagyon szeretem, a legszívesebben simogatnám.
- ...valóban? Akkor hát megengedjem önnek, hogy belélegezze és simogassa?
- ...ó, igen, nagyon kérem...
- ...de hiszen szaglászhatta még mielőtt idehozta...
- ...ó, amíg annak a virágárus asszonynak volt a pineája, észre sem vettem...
- ...s most, hogy az én pineám?
- ...most csodálatos...
- ...valóban, uram, jaj de jó, hogy van nekem illatos pineám...
- ...és nőszirma...
- ...Irma, az a másik barátnőm... és... és... megvette őket?
- ...ó nem, nem...
- ...uram, én a virágokról beszélek. A szép pineámról meg a nőszirmról...
- ...ah, persze, persze... én is...

- ...az én illatos nőszirmomról?
- ...és az ön kellemes örökzöld pineájáról, tudja, ezeket mindig meg szoktam venni, ez is itt, olyan üde, harmatos... tudja, ha nem sértem, szeretnék önnel kis-sé... vacsorázni... vacsoráztatni, ha este feljönne a szállodai szobámba...
- ...nem szállok oda! És különben sem szoktam így azonnal bárkivel szóba állni, izé, szóba elegyedni, izé, szobába elegyedni-belegyedni...
- ...ó, kisasszony, én nem vagyok bárki, én ősi családból meredeztettem ma-gam... leülhetek ebbe a fotőjbe ön mellett?
- ...no jó, uram, ezt megengedhetem, meglengethetem... egyébként vigyáznom kell a démondémra, izé, renomémra, izé... a demimondémra...
- ...arra kell is...
- ...no és, mit csinál itt Marienbadban?
- ...már több itt magányosan nyaló, nyaraló hölgynek bemutatkoztam, izé, be-unatkoztam... pardon, Hegyi Lombos Aurél, kisztihand...
- ...á, Hegyi Lompos, de miért nem ül le végre? Nehmen Sie Placcs!!!
- ...pliccs-placcs!
- Így hát szeretne velem beszédelegni, ugye?
- ...már régen felfigyeltem önre, tudja az a múltkori toalett...
- ...a véce az alagsorban van, vízöblítéses, vaterklozett
- ...ó nem; az ön öltözőkéről beszélek, meg ahogyan ki volt készítve...
- ...ah, mert az egy barbár...
- ...az a? Qui est-til? Kietil?
- ...nem Etil, az a harmadik barátnőm. Hanem a Lajos...
- ...ahá, szóval a Lajos barbár?
- ...az, az, hát a Lajos az tényleg kikészített engem...
- ...mit csinált a Lajos?
- ...képzelve, behatolt a magánszférámba. Kihuzigálta a kis fiókomat meg a do-bozomat is kikotorásztta, és az ujjjaival minden kis bugyraimba belenyúlált...
- ...a Lajos!
- ...az, az...
- ...a Lajos!!!
- ...aztán megragadta a domboromat...
- ...a markával...?
- ...az, az. Én, ugye mellesleg próbáltam kisiklani előle, de az nem, és nem... s amikor kifaroltam, hát rögtön lecsapott arra is...
- ...a Lajos...
- ...mert ugye, megneheztelt rám, és én mit tehettem mást, vállalnom kellett, és én, ahh, ahh, vállaltam...
- ...a Lajost...

– ...és össze-vissza turkált alattomosan, még a muffomat is kiforgatta, hogy megtalálja a pénzecskémet a belső zsebecskémbe, de mivel nem talált benne semmit, hát megdühödött és kidobált mindent az ablakon, a vazelinos krémet, a fogpasztát, tooth paste slussz-passz, és még a purdémát is kidobta az ablakon...

- ...és megütötte magát?
- ...engem nem nagyon...
- ...s a purdé?
- ...a púder, a púderos dobozom a gyepre esett a rózsák közé...
- ...iszonyú...
- ...és akkor a szabóm, aki időben elbújt a szekrénybe, mondhatom, ez egy nagyon jó szabó, igen jól tud szabni, szóval jól szabik, izé, azzal a... merthogy van neki egy jó, kiváló tulajdonsága...
- ...aha, kiálló tulajdonsága...
- ...persze, azzal a tulajdonságával, ami, mondom, jó, kiálló tulajdonság, ugye, hát amivel szokott tulajdonolni, ugye...
- ...és akkor a szabó...
- ...és akkor a szabó a szekrényből...
- ...a szabó...
- ...és akkor elővette azt a nagy-nagy...
- ...a szabó...
- ...a szabóollóját, és akkor megnyilvánult...
- ...a szabó...
- ...ónem, hanem a szabóolló...
- ...és a szabóolló megnyilvánult... két ágra nyilvánult...
- ...és, és... ahh, ahh... és kinyírta a Lajost...
- ...borzasztó...
- ...és tudja, olyan vérmes lett ott minden... és akkor aztán a szabó is elkezdett tulajdonolni engem, elsajátított engem, azzal a kiálló tulajdonságával... és, és aztán ketten szépen rendbehoztuk a körülményeket, én becsuktam, ugye, a szekrényajtót, a szabó pedig ügyes ujjával megigazgatta a szoknyámon, ugye, a fodraimat, ugye, és ilyen sajátos helyzetben talált ránk a szobalány...
- ...a szobalány???? És mit szolt?
- ...nem szolt az semmit, mi pedig mondtuk neki, hogy vigye ki azt a használt izét, a Lajost, és mondtam, hogy írják a számlámhoz... és akkor a szobalány az ajtón magát kitáncikálta, és az egyik pincér aztán kiráncigálta, kiráncibálta...
- ...kínriminális! Kitáncikálta, kiráncibálta...
- ...ja... a Lajost... azt az életmaradékot... és mondtam a pincérnek, hogy most hozhat egy bífstéket, de ne süssék át nagyon, hanem á la natúr, véresen, mert a szabóm véresen szereti a dolgot, ugye...

- ...ahh, ahh...
- ...ahh, ahh...
- ...erről jut eszembe, hogy velem is étkez-, izé vétkezhethetne valamit itt a büfében... mindjárt tíz óra...
- ...nem, Izóra most nincs itt...
- ...tízórait...
- ...mondom, hogy Izóra most nincs itt... ő is a barátnőm... ő nemrég elment kikocsikázni Legrandülep gróffal, kissé kikocsikázzák magukat mert a könnyű kis reggeli vétkezés után jót tesz az egészségnek a pajkos kikucsikázás-bekucsikázás...
- ...nézze például azokat a gusztusos felvágottakat...
- ...ja, ott a pultnál? Azok már tegnap is fel lettek vágva... olyan násznapos-másznaposak, vagy mi...
- ...rendelhetnék netán valami velőetelt?
- ...ha friss és melegen kapom, talán, de nem is, inkább esetleg néhány kis édes kiflit vanília öntettel...
- ...vanília döntettel?
- ...Non! Une peutit-peut!
- ...igaz, én szívesen vennék magamhoz valami pikánsabb ízt, talán fanyar áfonyára fanyalodnék, de csak akkor, ha nincsen a kínálatban, izé, ha nem kecsgetet valami édesvízi kecsge, az is csak akkor, ha finom olajjal tálalják, mondjuk Olíviával...
- ...Livia is a barátnőm... Húszéves.
- ...és... és elárulná a saját becses...
- ...Szeventín vagyok...
- ...de szép név, még nem is hallottam...
- ...Seventeen nem a nevem, hanem az életkorom, tizenhét... a nevem pedig... Elő és Utóházy... Ágnes.
- ...Ágnes? De szép név. Ágnes?
- ...szoktam nyelni azokat a bizonyos ágakat, maga huncut ördög, ám úgy látom, maga is nagy ínyenc, tehát javasolnék valami parfét...
- ...parfét?
- ...ha jól fog viselkedni, nyalakodhat a parfémból...
- ...vonzó kilátás... ámbár én kedvelem a kagylót, azzal az ínycsiklandozó sós-tengeri ízével...
- ...jó, majd nem fogom megtörölni telefonálás után a maga kedvéért, hogy kellemes sós ízű maradjon...
- ...fantasztik... ahh, s elárulom, nekem különös izgalmat hozna a fasírozott is, ha utána fasírozhatnám.
- ...értem, a pineámat...
- teli szájjal...

- ...jól van, kis lovag... úgy látom, hogy maga afféle Porfirogenetosz.
- ...nem vagyok gonosz...
- ...so, so, bársony, de ne tossz...
- ...hasé, pástétom...
- ...az én pástomon?
- ...oui, oui, hasé, has, has, hasé... té, tom, pás, pásztázás, pástétom... az én pástétom... Pascal... Paracelsus...
- ...nono, ceruzáról nem volt szó... se hőmérőről...
- ...oppardon... de Pascal, az maradhat...
- ...aber fasz... tudja én a nyelvjárásban vagyok otthonos...
- ...az ön nyelvjárása bizonyára nagyon kellemes...
- ...s mondja, ki volt az a Lajos?
- ...a férjem... a negyedik... IV. Lajos...
- ...Négy Lajos, hát mind Lajos volt...
- ó nem, de Lajusból négy volt...
- ...én sosem lennék oly' brutális...
- ...mint a Lajos... il a gagné...
- ...valóban ganyé lehetett...
- ...mais non, Louis a ganyé a méltó büntetését, elnyerte... nyakig elnyelte a nagy szabóollót...
- ...amikor az olló megnyilvánult...
- ...so!
- ...és mit szól sékszpirhez?
- ...mondták már nekem, hogy orcámon oly' szekszí pír van... ja, hogy a Lándzsarázó, a S-h-a-k-e-s-p-e-a-r-e... hát ott aztán volt minden... királygyilkosság, összeesküvés, csel, vérpatak... ámbár talán nem domborította ki eléggé a dolgok bizonyos vonatkozásait...
- ...igaz, mit mondjak, ott van például Ofélia...
- ...hát az egyszerűen megbolondult és vízbe fulladt... semmi szeksz... vagy az a hülye mór, ugye...
- ...ja, az Othello, az is csak megfojtotta a nőt, ahelyett, hogy jól megmórta volna, ha már mór... Othelló!
- ...meg az a Macbeth... igaz, az bizonyára jól megbekte, izé bökte az asszonyát, de a hülye mégis inkább a király megbökését vitte végbe... de mennyivel érdekesebb volna, ha azt látnánk a színen, amint jól megböki a szuszogó, vinnyogó, nyöszörgő asszonyát...
- ...ja, a lándzsájával...
- ...gondolja, hogy William csak rázta izé, kirázta a dárdáját, ahelyett hogy... minden este jól megböki azt a Hatavaji Annát...

- ...ja, az Anne Hathawayt... hát az öreg volt Willihez...
- ...ni, végre itt a pincérnő...
- ...mit parancsolnak? Teát?
- ...nem is tudom... jöjjön később... Majd akkor pancsolunk.
- ...vigyázzunk ezzel a nővel, ha netán rántott gombafejeket rendelénk, ez a nő külön fel szokta számítani a tartárdíjat...
- ...izé... valahogy már nem is kívánom...
- ...Moá?
- ...ó, non, ezt a dézsönét itten, mert az ember csak vár, hogy dejeuné, dézsöné, a pincérnő meg... de zsön é, de jön é... s mire idejön ilyen szemlesütve, zsemlesütve, már nem is akarja az ember...
- ...megértem ezt a nem is akarját... szívesebben sétálnék inkább...
- ...O. K. Szabad a karját?
- ...és az akarját?
- ...azt is... eee, tehát van kedve szétállni velem a parkban?
- ...oui, monsieur...
- ...lets go! Jó lesz majd bujkálni a bokrok közt... izé bujálkodni...
- ...va bien, monsieur...
- ...ahh, ahh... sétálunk, szétállunk... s itt körös-körül ezek a liliomok...
- ...limlomok?
- ...nem, ó nem, hanem ott az a többi közül kiemelkedő limlom, meg a többi...
- ...ja, a lilium meg az a sok-sok lilium... és mondja csak, ez is itt mind lehetne az én lilium?
- ...magácska lilija lehet mind-mind... a sok lilium, az ön lilija...
- ...aber fas...
- ...hihihi...mondja ki, hogy most azt forgatja az aranyos fejecskéjében, miszerint úgy igazából, úgy valójában, izé a vasalójában... hogy a vasalójába... valójában...
- ...nos, igen, kedves úr, miszerint ön csak elmehet ugye a lójába, kilóg a ló lába, merthát ön bizonyára csak lóbálja... fi donc, öö fi...
- ...ahh, maga kis pufi, könnyed, mint egy lufi, lufi, pofi, pufi pofi, de profi... kis röfi, ám ha jönne egy kis pifi-pifi?
- ...ahhh, ez már döfi...
- ...ajánlhatnám kedves figyelmébe itt ezt a sziklán napozgató kis gyilkot?
- ...a gyilkot nem kedvelem, hiszen mondtam már...
- ...tehát inkább a b. Kákat?
- ...a bé Ká-kat? Hát ugye, a Gréta, az Izóra meg az Etil, ugyan becsesek mindnyájan, szegről-végről, ugye érti, szegről meg végről ők a barátnőim, mint már mondtam volt, főleg annak előtte, hogy Izórát Grandülep gróf ellátte, ámbár ez a gróf szerintem csak egy ostoros véglény...

- ...ostoros?
- ...ostoroz, ostoroz utána aztán, hogy népiesen fejezzem ki magamat, tehát aztán, ugye oszt’ toroz...
- ...s Izóra netán ficáncol, ficáncol, mint egy sellő...? Mint az ott egy szökőkút közepén, nemdebár?
- ...dehiszen az bronzból van, uram...
- ...s ugye, az a Grandülep, az az ostoros Eugléna...?
- ...hogy gléna-e vagy nem, azt bizonytalán most nem tudnám megítélni, momentán, no nem tán, az az ázalék állat, ugye, az a vízibolha, az a kukac, az a, az a...
- ...ámde említé az imént, hogy annak előtte...
- ...ja, hogy az Izóra? Annak valóban ellőtte, annak előtte... ámde már hogy úgy mondjam, átment szadóba...
- ...a szabóba?
- ...ó nem, mint említém, a szabó, az tényleg kissé vérmes, ugye, a Lajost is, ugye...
- ...a negyediket...
- ...so... de a szabó mint mondtam, egy kívánatos mégis...
- ...azzal a jó kiálló tulajdonságával...
- ...ezt már megbeszéltük, nemde?
- ...dede...
- ...hát akkor...
- ...no igen, az agg kor, az agg kor...
- ...ne bakafántoskodjék baka fánkoskodjék már annyira, oly’ annyira, monsieur Lompos... nézze, az élet szép, tehát örülünk neki... nemde...
- ...dede...
- ...nézze csak, ezek a kórosabb dámák is mint szétállnak amott a hársak alatt, oldalukon megannyi elegáns arszlánnal... miként örülnek a hársfák lombos enyhelyén...
- ...és bájolognak, bár talán hájolognak...
- ...ne légyen oly’ nagy igényű. Én is gondolom, hogy örömebb bájolognának oroszánjaikkal, szóval velük, a társak alatt, ugye, ahelyett, hogy csipkés szélű parapléikkal száraz, ámbár villogó gyűrűkkel ékes ujjak között forgolódnak, tartván ujjainak közepette azt a kemény hosszú...
- ...amelynek alján, közvetlenül a nyél fölött van egy kis rugóra járó billentyűszerűség, amit csak meg kell nyomni...
- ...igen, kell nyomni... a paraplüit... az esernyőt... mely eladdig kornyadtan, kvázi fonnyadtan sodródott ugye száraz, ámbár villogó gyűrűkkel ékes ujjainak közepette...
- ...ahh, so, és akkor úgy fellobban, úgy kiteljesedik...

– ...no igen... de hát ön, mint látom, tisztában van az ilyen birizgálások jelentőségével, az ernyőt aktivizáló hatásával, nézze, azt mondom önnek, kedves, hogy az élet szép, mennyi szépség vár mindenütt...

– ...és csak vár... vár...

– ...ahh igen, de aztán jön egy üdítően friss tavaszi zápor, vagy ami parmie les autres, és akkor éledezik, zsong-zsibong az egész természet, a kardvirágok, etce-tera...

– ...oly' szépen beszél, hogy szívesen szólítanám önt odillnak, Odilnak, oly' üdének, idillnek...

– ...nem dilinek...

– nem, nem, a világért sem, édes Odill...

– ...aki oda illik, ugye?

– ...odaillik? Önhöz óda illik...

– ...mint egy odaliszkhöz, ugye...?

– ...talán...

– ...Látom, hölgyem, ön kedvvel míveli a fentebb stíl kellemeit, az érzékeny kifinomultság gyengéden elragadó áramait, mely telistele a létezésünk mámorával, parmie les autres fois... a mély érintések és érintettségek néha nyilvánvalóvá kibukkanó, kibökkenő...

– ...sőt kibuggyanó, kiböggyenő...

– ...no igen, igen, hiszen erre megy ki, ugye a kommunikációnk, izé kommunikációnk mögöttes tartományának delejes igaz vonulata, mely egységbe fogja, ölelni ennek a teremtett nagyszerűségnek árnyalatait, nem tagadván árnyait is, melyben engedőlegesen eltenyészheti a magát sok módon kiteljesíteni képes nagy lelki ívelés, miként egy körmondattal...

– ...igen, igen, a kör, a kör, a köröző galambraj az égen...

– ...s persze, azok a kis apró, ujjhegyi bizsergető körözések is, melyeket néha kosztümös hölgyek mutatoujjának sürgető simogató hevületén figyelhetünk meg, amint többnyire feketegombos mellényük fejcskés gombján járnak körbe-körbe, kvázi nyílt közlésként az urak számára, akik közül egyes úr odalép a hölgy elé, hogy eléggé pont...

– ...ó igen, a gé pont...

– ...és amint szétterjesztik legyezőjüket, mögé rejtve orcájuk pírját, s heves csuklórezgetéssel úgy pompáztatják a madártollakat, miként egy berzengő páva... és feszítve a pompás eszközt szinte magyarázatát adják legbensőjük alig titkolható izalmának...

– ...ó, igen, igen... ámbár kissé vonakodva ugyan, de megvallom önnek, hogy ön engem különös izgalomba hozott.

...felizgattam a nőiségét?

...no igen.
 ...aber fasz... ha már így összejöttem önnel, esetleg áttérhetnénk a tegeződő formára?
 ...hogysisne! Akkor még azt mondhatná nekem, hogy... megablak...
 ...hogy megablak? Én téged... megablak?...
 ...ha tekintéllyel közölné velem, hogy megablak... mert akkor jól néznénk ki...
 ...márminthogy jól nézünk ki? Ha... megablak?
 ...tekintve, hogy meglepném önt...
 ...leljen meg, leljen el...
 ...nos, meglepném, ha most azt mondanám, hogy nem vagyok nő? És nem előházy, hanem Utóházy? Mit szólna?
 ...hogy utóházi? És... megablak?
 ...ha ön engem megablana... Nos?
 ...ó, kicsikém, szívesen megablánálak...
 ...de mondom, hogy akkor jól nézünk ki... mondom, nem nő vagyok...
 ...fiú vagy?
 ...nem...
 ...mégis nő vagy?
 ...se fiú, se nő...
 ...transzvesztita?
 ...nem.
 ...se nő, se fiú, se transzveszti...? Hát akkor mi?
 ...uram, én egy beképzelt alak vagyok... mondjuk, Felix Kurull unokahúga... mit szól? Tudja ön, ugye, hogy ki az a Felix Krull...
 ...ó, igen, az egy szélhámos, egy nemi tévelygő...
 ...noshát, én ennek a nemi tévelygőnek a húga vagyok... a nagybátyámat Thomas Mannak hívják... meg vagyok írva...
 ...itt, most. Én írtam meg.
 ...ó, nem. Egy német író talált ki engem, Mann nagybácsim nyomán, mint Felix női alakváltozatát... az öné már csak egy utánzás, igaz..., nyelvileg... foglaljuk össze... én az ön játékos, ámbár nem kissé szennyes fantáziájának a nemlétező és ártatlan nőalakja vagyok...
 – ...jaj nekem...

Oláh András

bizalom

fölfűzi gyöngysorát az éj
elkápráztatja az utcalányokat
akik a tér bizonytalan magányát kortyolgatják
átölellek mint régen
mellettünk vállat vonva sietnek el
a közönyös kirakatok
„rosszkevedet fogd rám – sűgod kacéran
bizalmadról biztosítasz
mint orgazdát az ékszerész
de mögötted ott feketedik a gyáva múlt
az idő számalmas ajándéka
még kitapintalak: bennem hajnalodsz
– felújított emlékeiden kopogtatok

romok

csőd

nehéz életben tartani az álmokat
abban a szomorú szobában
ahol csak bérlői vagyunk a múltnak

megsebeztél

tested elárult: megsebeztél
azóta folyvást hátramenetben vagyok

kifosztva

szép voltál: szebb mint a hidak fényei
szebb mint az éjszaka
de melleden már ott zihált az ősz
néztem a fűszálak rajzolta jeleket a testeden
mérgezett lélegzetvételedet hallgattam
míg két vállra nem fektettek
bennünket a kifosztott álmok

tanulópénz

durva szegésű matracok
pótolták ujjaid hideg érintését
mentséget kerestem számodra
pedig a *múlt idő* már
semlegesítette az érveket

tovább álmodtalak

legszebb idegvégződéseimnek hittelek
pedig már hamis voltál: leértékelt áru csupán
csalfa szövegkörnyezet
mégis tovább álmodtalak

szökésben

megszöktél tőlem
de nem tudtál fonnyadt
testedből úgy katapultálni
hogy valahol újra rád ne találjak